

[Hans Nielsen.]

England. Nu skal jeg ikke komme ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, det bliver der maaske rig Anledning til senere paa Dagen, men Ledemotivet for os, der hører til Regeringspartierne, er, at vi skal gaa ind i en Forhandling og en Politik overfor England, som er *ærlig* i alle Henseender, og for at den kan være ærlig, maa vi have Midlerne til at opfylde de Betingelser, som eventuelt fra engelsk Side vil blive krævet opfyldt. Og i dette Spørgsmaal tror jeg at turde forsikre, at Oppositionen aldrig faar os til at vige et Fjed.

Jeg mener, som sagt, at Regeringen ikke har krævet en Tøddel mere, end nødvendigt er, i sit Forslag. Derfor kan jeg helt og fuldt anbefale ærede Medlemmer at stemme for Regeringens Forslag.

Hvad den næste Del af Betænkningen angaar, skal jeg efter Skik og Sædvane her i Tinget ikke sige noget, og jeg er glad ved, at jeg ikke skal sige noget om det, der følger efter, thi, ærede Medlemmer, jeg har aldrig nogen Sinde set et saa uærligt Dokument som det, der følger med fra Oppositionens Side.

Madsen-Mygdal: Den sidste Bemærkning fra den ærede Ordfører viser, hvor svagt Regeringen staar sagligt i denne Sag. Naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen drister sig til at beskyldte os for Uærlighed, skal jeg ikke gøre Gengæld, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at jeg har svært ved at tro paa den dybe Beklagelse, som han indledede med over den „største Skuffelse“, han har haft. Det ærede Medlem er saa gammel i det parlamentariske Liv, at han, før eller samtidig med at Regeringen fremsatte dette Forslag, vidste, at det var et uigennemførligt Forslag. Regeringen har vidst det, og det ærede Medlem har vidst det; det kan ikke være nogen Skuffelse, der sker kun her, hvad den højtærede Regering har tilsigtet hele Tiden. Og naar det ærede Medlem siger, at Oppositionen er arbejdsudygtig, og beklager dette, saa maa jeg sige, at hele Regeringens Forslag kun har den ene Hensigt at sætte Oppositionen ud af Arbejdet. Der er talt meget smukt om Samarbejde mellem Partierne her paa Rigsdagen, men det, man ønsker med dette Forslag, er jo, at der overhovedet ikke skal være Samarbejde; det skal kun være Regeringen, der bestemmer, og der skal være een Mand indenfor Regeringen, som Rigsdagen overlader al sin Myndighed til. Dette stemmer ikke godt overens med en Beklagelse over Arbejdsudygtigheden, thi

man ønsker jo intet Samarbejde med Oppositionen. Og heller ikke kan jeg give det ærede Medlem Ret i, at dette Forslag ikke kunde skrives paa 10 Minutter. Jo, det er netop et Ti Minutters-Forslag, naar man kun foreslaar, at Rigsdagen skal fraskrive sig al Myndighed og overlade det hele til Handelsministeren, som saa træffer Bestemmelse. Og hvis det er rigtigt, at der er gaaet Ugers og Maaneders Undersøgelser forud for Forslaget's Fremsættelse, saa vil jeg sige, at disse Undersøgelser er i hvert Fald ikke foregaaet, hvor Loven foreskriver det, nemlig i det af Rigsdagen nedsatte Valutaudvalg.

Den ærede Ordfører var ogsaa inde paa en Omtale af den Tale, den højtærede Udenrigsminister holdt ved Sagens første Behandling, og som Flertallet i Udvalget har været saa glad ved, at de har fundet Anledning til at aftrykke den eller i hvert Fald et Brudstykke af den i Betænkningen. Jeg skal i Anledning af, at det ærede Medlem nu igen har fremdraget Udtalelser fra den, sige, at det er ikke rigtigt, at alle her i Rigsdagen er enige om de tre Formaal, som Udenrigsministeren fremhævede ved den paagældende Lejlighed.

Vi deler aldeles ikke den Opfattelse, at en Importregulering af den Art, som her foreslaas, er nødvendig for at bringe Balance i vor Udenrigshandel. Den Balance kommer uvægerligt af sig selv; naar et Land ikke kan laane, har det ikke andet at betale med end den Eksportindtægt og andre reelle Indtægter, som det har, og den Balance behøver man ikke at bekymre sig for. Naar den højtærede Udenrigsminister taler om Faren for at aabne, saa at der strømmer Varer ind, saa kan det ærede Medlem være ganske rolig; der strømmer ikke Varer ind, for ingen har Raad til at købe Varerne. Og Handelsstanden, der skal forvalte Indkøbet udefra — og det er dens Opgave, det har den Indsigt i — og med sin egen Pengepung skal indstaa for, at det bliver gjort paa rette Maade, skal nok passe paa ikke at købe ind over alle Grænser, fordi det ikke kan sælges her i Landet. Paa dette Punkt maa jeg altsaa beklage ikke at være enig med den højtærede Udenrigsminister.

Det samme gælder Udtalelsen om, at vi maa træffe kunstige Tvangsforanstaltninger for at sørge for, at vi køber de rigtige Ting. Der kan naturligvis altid diskuteres om, *hvad* der er de rigtige Ting. Men jeg har den Opfattelse, at den indsigtsfulde Handelsmand, der med sin egen Økonomi skal bære Ansvaret for, at han køber rigtigt,